

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UsI-2183/14
UPRAVNI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO
dana 24-04-2019

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 7M-U-2034-P-4-14/19-54
PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTOM
dana 15-05-2019
Prilogi: 1
Poslovni broj: Usž-2725/16-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članova vijeća te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Branka Šegona iz kojeg zastupa punomoćnik Davor Galetović, odvjetnik iz protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Branimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2183/14 od 23. svibnja 2016., na sjednici vijeća održanoj 19. prosinca 2018.

presudio je

Žalba se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2183/14 od 23. svibnja 2016..

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda točkom I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio poništenje odnosno oglašavanje ništavim odluke tuženika broj 711-I-717, P-4-14/15-40-01 od 15. travnja 2015. Točkom II. izreke poništena je odluka tuženika, broj: SI-4/14 od 7. ožujka 2014. ispravljena odlukom tuženika, broj: 711-I-717, P-4-14/15-40-01 od 15. travnja 2015., točki V izreke i presuđeno: „Za povredu čl. 7. st. 1. toč. b ZSSI-a dužnosniku Branku Šegonu izriče se sankcija iz čl. 42. st. 1. toč. 2. ZSSI Obustava dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 32.000,00 kn koja će se izvršiti u osam uzastopnih mjesečnih obroka na način da se prva četiri mjeseca vrši obustava isplate dijela neto plaće u iznosu od 6.000,00 kn, a potom slijedeća četiri mjeseca obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u iznosu od 2.000,00 kn“. Točkom III. izreke je u preostalom dijelu odbijen tužbeni zahtjev za poništenje odnosno oglašavanje ništavim odluke tuženika, broj SI-4/14 od 7. ožujka 2014. ispravljena odlukom tuženika, broj 711-I-717, P-4-14/15-40-01 od 15. travnja 2015.

Tužitelj je protiv pobijane presude prvostupanjskog suda podnio žalbu iz svih zakonom predviđenih razloga. Navodi da je tuženi svojom odlukom o ispravku od 15. travnja 2015., pokušao ispraviti pogrešnu primjenu materijalnog prava, dakle, ne ispravlja očiglednu pogrešku u pisanju, već pogrešku primjene prava s obzirom da se pozvao na krivi odnosno

nepostojeći propis. Takva se pogreška u primjeni prava, ne može ispravljati drugačije osim ukidanjem odnosno poništenjem odluke. Protiv odluke od 7. ožujka 2014., tužitelj je pokrenuo upravni spor te je u svojoj tužbi predanoj 3. lipnja 2014. ukazao na navedenu pogrešku u primjeni prava, a tuženik je pobijanu odluku o ispravku donio za trajanja upravnog spora više od godinu dana od dana donošenja osnovne odluke. Nadalje, navodi da je tijekom postupka istakao da je tuženik provodio dokazni postupak i donio spornu odluku protiv tužitelja u vrijeme kada on više nije bio pomoćnik ministra financija u Vladi RH, a što smatra bitnom činjenicom imajući u vidu odredbu članka 20. Zakona o sprječavanju sukoba interesa. Prvostupanjski sud ne daje nikakvo logično obrazloženje zbog čega i zašto odbija prigovor tužitelja da tuženik nije imao zakonskog uporišta voditi protiv tužitelja nakon njegovog razrješenja postupak za navodnu povredu zakonskih odredaba koje nisu navedene u članku 20. Zakona. Sud pogrešno taj prigovor naziva procesnim, premda se radi o prigovoru primjene materijalnog prava te ne vodi računa o članku 1. navedenog Zakona u kojem se izrekom navodi da je svrha ovog Zakona sprječavanje sukoba interesa za trajanja obnašanja javnih dužnosti, a pozivanje na činjenicu da bivši dužnosnici primaju novčanu naknadu i nakon prestanka obnašanja dužnosti nema veze s primjenom članka 20. Zakona. Nadalje ističe da je pravno neprihvatljivo obrazloženje da se tužitelj nalazio u situaciji sukoba interesa. Tužitelj je stupanjem na dužnost podnio izvješće o svom imovinskom stanju te se ovdje eventualno može raditi samo o obvezi nadopune postojećeg izvješća. U spornom razdoblju Povjerenstva nije bilo jer je praktički prestalo postojati i nije funkcioniralo i to od ožujka 2011. kada je bio donesen novi Zakon o sprječavanju sukoba interesa. Bio je raspisan novi natječaj za izbor članova Povjerenstva jer je stari saziv ostao bez potrebno kvoruma za odlučivanje, a novi izbor okončan je u siječnju 2013. Kroz cijelo to vrijeme, dakle pune dvije godine, tužitelj niti bilo koji drugi dužnosnik nije podnosio i nije imao kome podnijeti izvješće ili nadopunu izvješća. Zbog istog razloga tužitelj i nije imao koga pitati za mišljenje, a kako to navodi prvostupanjski sud u svojem obrazloženju. Svrha zakona je sprječavanje sukoba interesa a takav sukob se ne može spriječiti pukim podnašanjem izvješća. Nadalje, prvostupanjski sud polazi od činjenica da je tužitelj znao za odobreni kredit. Tijekom sudskog postupka nije bilo utvrđivano kada je tužitelj dobio takva saznanja, a što smatra prvim pitanjem na koje je trebalo odgovoriti obzirom da niti tužitelj a niti tvrtka Facta Vera d.o.o. nisu podnosili zahtjev za podnošenje kredita. Sud je pogrešno primijenio zakonske odredbe kada je obvezu podnošenja izvješća stavio u odnos i korelaciju s eventualnim ostvarenjem dobiti tvrdeći da se tužiteljevo imovno stanje odobrenim kreditom promijenilo, koja tvrdnja je netočna jer tužitelj odobrenjem kredita nije ostvario neki dobitak. Smatra da nema zakonskog smisla prijavljivati moguću promjenu, za koju tužitelj sa sigurnošću niti ne zna, kada Povjerenstvo ne funkcionira i nije uopće izvjesno hoće li profunkcionirati. O „dobitku“ koju terminologiju koristi prvostupanjski sud, se uopće nije raspravljalo u provedenom postupku. Radi se o ekonomskom pitanju, odnosno ekonomskoj kategoriji, pa sud nije niti stručan niti kompetentan utvrđivati i ocjenjivati „dobitak“. Prvostupanjski sud tvrdi da je tužitelj znao za ostvarenje koristi odnosno dobitka, a na čemu temelji svoju tvrdnju ostaje nejasno. Nadalje, tvrdnja suda da je tužitelj morao znati da „odobreni kredit nije baš u skladu sa propisima HBOR-a“ je nedokazana, neargumentirana i suprotna svim provedenim dokazima. Naime, HBOR i Državno odvjetništvo RH odnosno Uskok su se očitovali u vezi odobrenih kredita a te dokaze iako su u spisu prvostupanjski sud nije ocijenio. Iz njihovih očitovanja

nedvosmisleno proizlazi da je postupanje tužitelja bilo besprijekorno i da ne postoji ni malo sumnje u opstojnost bilo kakvog sukoba interesa. Isto nedvojbeno proizlazi i iz iskaza saslušanog svjedoka _____, kojem prvostupanjski sud selektivno poklanja vjeru. Kraj takvog činjeničnog stanja utvrđenog iskazom navedenog svjedoka, a sud ga utvrđuje istinitim i on je potvrđen dopisima HBOR-a i odlukama Uskoka, ostaje pitanje kako se tužitelj doveo u situaciju sukoba interesa. Naime, nema obrazloženja na koji način je navodno HBOR pogodio društvo Facta Vera d.o.o. u suvlasništvu tužitelja kada su svi zahtjevi predani HBOR-u pozitivno riješeni, a iz iskaza navedenog svjedoka slijedi da sva sredstva povučena od EBRD-a i EIB-a nisu potrošena, te da bi bila odobrena i svima koji bi za ista aplicirali. Prvostupanjski sud nadalje ignorira činjenicu da u specijalnoj punomoći nije naznačena ni kamatna stopa ni eventualno novi jamci. Tužitelj o svemu tome nije ništa znao, a potpisivanjem specijalne punomoći je nedvosmisleno manifestirao svoj odmak i distanciranje od bilo kakvog sudjelovanja u poslovanju društva Facta Vera d.o.o., slijedom toga i spornog ugovaranja, sve to sa željom i namjerom da izbjegne svaku sumnju i mogućnost zlonamjernog spekuliranja o njegovom navodnom sudjelovanju u odobravanju kredita. Naglašava da njegov privatni interes nije bio u suprotnosti s javnim interesom niti je svoj privatni interes stavljao ispred javnog te ne vidi povrede odredaba navedenog Zakona pa predlaže da Sud uvaži žalbu.

U odgovoru na žalbu tuženik ističe da je u ispravljenim točkama izreke odluke od 7. ožujka 2014. točno citiran relevantni dio teksta materijalno-pravne odredbe ZSSI-a, čija je povreda utvrđena a samo je naznačena pogrešna oznaka dijela članka koji sadrži citiranu odredbu i to kriva numeracija odnosno nominacija primijenjene zakonske odredbe, pa pogreška u pisanju i brojanju sadržane u tim točkama predstavljaju pogreške u smislu članka 104. Zakona o općem upravnom postupku. Odredbama ZSSI-a a niti odredbama ZUP-a, nije propisan rok u kojem se mogu donositi ispravci odluka tuženika, a niti je odredbama ZUS-a propisano da je pokretanje upravnog spora zapreka za donošenje ispravka osporene odluke tuženika. Tuženik je donio predmetnu odluku o ispravku kada je uočio pogrešku, a činjenicom da je ispravljena odluka već bila osporena ne otklanja ni potrebu ni mogućnost ispravka. Ističe da tužitelj krivo tumači odredbe članka 20. ZSSI-a kojom se ne određuje razdoblje u kojem je tuženik kao tijelo nadležno provoditi postupke propisane tim Zakonom, ovlašten provesti postupak u kojem utvrđuje da je dužnosnik u razdoblju, u kojem je bio dužan poštivati obveze zabrane i ograničenja propisane odredbama Zakona, iste prekršio. ZSSI nije niti jednom odredbom propisao vremensko ograničenje za provođenje postupka sukoba interesa niti zastaru za utvrđivanje povreda toga Zakona i izricanje sankcija propisanih tim Zakonom. Svrha svih obveza, zabrana i ograničenja iz ZSSI-a koje su dužnosnici obvezni poštivati je otklanjanje stvarnog ili mogućeg utjecaja privatnog interesa u obnašanju javne dužnosti odnosno otklanjanje koruptivnog rizika. Kako bi se ta svrha ostvarila zakonodavac je tuženiku dodijelio, osim nadležnosti davanja mišljenja sa svrhom edukacije dužnosnika i nadležnost represivnog djelovanja kroz postupak sukoba interesa. U predmetnom postupku nije bilo sporno da je tužitelj počinio sve sporne radnje odnosno da su sve situacije koje su osporenim odlukom utvrđene kao povrede Zakona nastale u vrijeme dok je tužitelj obnašao dužnost pomoćnika Ministra financija. Postupak je pokrenut odlukom od 23. siječnja 2017. dok je tužitelj još bio na dužnosti, a dovršen donošenjem meritorne odluke od 7. ožujka 2014., kojom su utvrđene povrede zakona od strane tužitelja te izrečena sankcija, nakon što je tužitelj već razriješen dužnosti, no manje od 45 dana od dana pokretanja postupka. Svrhovitost takve

meritorne odluke nije otpala tužiteljevim prestankom obnašanja dužnosti. Ukazuje da bi, kada se postupci radi povrede zakona ne bi mogli voditi nakon prestanka obnašanja dužnosti počinitelja povrede, takvo ograničenje postupanja tuženika bilo bi poticajno za koruptivno djelovanje u obnašanju dužnosti jer bi dužnosnici, koji bi izvršavanjem ovlasti na način propisan navedenim zakonom ostvarili određeni privatni interes, mogli ostavkom na dužnost otkloniti mogućnost postupanja tuženika kao nadležnog tijela za utvrđivanje povreda toga zakona, što zasigurno nije bila namjera zakonodavstva da omogući takav način izbjegavanja odgovornosti dužnosnika. Nadalje smatra da žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava je neosnovan i netočan. Tuženik nije žalbom pobijao prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem je preinačena odluka o sankciji u točki V. Odluke od 7. ožujka 2014. a sukladno kojoj preinaci tužitelj, zbog proceduralne pogreške tuženika, nije dužan trpjeti izvršene sankcije u dijelu izrečenog iznosa od 8.000,00 kn, koji po ocjeni suda otpada na odgovornost tužitelja za propust da u podnesenom izvješću o imovinskom stanju navedene podatke o predmetnom jamstvu na temelju upisane hipoteke na nekretninama u osobnom vlasništvu tužitelja. Stoga tuženik smatra da u ovom upravnom sporu drugostupanjski sud prosuđuje samo među strankama spornu zakonitost utvrđenja povrede članka 7. točke b. Zakona te zakonitost odmjerene preinačene sankcije za navedenu povredu zakona. Tužitelj je paušalno i neosnovano u svojim navodima pomiješao činjenice koje su relevantne za utvrđenu povredu obveze podnošenja potpunog izvješća o imovinskom stanju iz članka 9. Zakona, povredu zabranjenog djelovanja dužnosnika iz članka 7. točke b. Zakona te za utvrđenje postojanja situacije i sukoba interesa sukladno članku 2. Zakona, odnosno za utvrđenje propusta pravilnog upravljanja situacijom sukoba interesa u smislu članka 6. stavka 4. Zakona. Naime, točkom II. ispravljene Odluke tuženika utvrđeno je da je tužitelj propustom da u izvješću o imovinskom stanju podnesenom Povjerenstvu 31. siječnja 2012. prikaže postojanje obveze jamstva na temelju upisanog založnog prava (hipoteke na nekretninama u osobnom vlasništvu za kredite trgovačkog društva „FACTA VERA“ d.o.o. postupio suprotno obvezi iz članka 8. stavak 7. podstavka 6. ZSSI-a. U obrazloženju je u opisu utvrđene povrede konkretizirano da je tužitelj propustio podnijeti izvješće povodom bitne promjene o imovinskom stanju u kojem bi prikazao izmjenu obveze jamstva kao založnog dužnika na istim nekretninama i za potraživanje HBOR-a i Hypo Alpe Adria Bank d.d. na temelju predmetnog ugovora o kreditu od 30. kolovoza 2012. na temelju kojeg su njihove hipoteke dobile pravo prvenstvena u naplati u odnosu na ranije upisana založna prava. Netočno i neosnovana je tvrdnja tužitelja da nije mogao učiniti dopunu podataka o imovinskom stanju. Doista u vrijeme kad je nastupila obveza podnošenja izvješća članovi novog saziva Povjerenstva još nisu stupili na dužnost te se nije provodio postupak administrativne i redovite provjere podnesenih izvješća ali tijelo nije bilo nepostojeće u djelokrugu redovnog zaprimanja izvješća o imovinskom stanju dužnosnika te je neprekidno, tako i tijekom cijele isticane 2012. godine, na adresi Povjerenstva poslovao Ured povjerenstva koji je u sklopu svih administrativnih poslova redovito zaprimao sva pismena upućena Povjerenstvu pa tako i podnesena izvješća o imovinskom stanju. Isto kako je uredno zaprimljeno i evidentirano izvješće o imovinskom stanju koje je tužitelj podnio 30. siječnja 2012. povodom stupanja na dužnost pomoćnika ministra financija na istovjetan način bilo bi zaprimljeno i svako drugo podneseno tužiteljevo izvješće. Ističe da su obveze iz članka 8. i 9. Zakona striktno i formalne obveze podnošenja izvješća sa svim propisanim podacima. Nepodnošenje potpunog izvješća o imovinskom stanju

povodom stupanja na dužnost, s podacima o kreditu u kojem je tužitelj bio jamac u vrijeme stupanja na dužnosti, tako i nepodnošenje izvješća u kojem bi bile prijavljene promjene u odnosu jamstva povodom sklopljenog novog ugovora o kreditu, kao bitna promjena, predstavljaju povredu obveze iz članka 8. stavak 7. podstavak 6. Zakona a u vezi s člankom 8. stavkom 1. odnosno stavkom 2. Zakona. U prvostupanjskoj presudi je promjena uvjeta kredita trgovačkom društvu „FACTA VERA“ d.o.o. (sa 9% na 5,74% u većem i 3% u manjem dijelu na ukupan iznos glavnice od 31.378.000,00 kn kao početak plaćanja od 4 godine) pa shodno i uvjeta jamstva osobnom imovinom tužitelja, ispravno okarakterizirana kao bitna promjena imovinskog stanja tužitelja koju je bio dužan prijaviti. U odnosu na utvrđenu situaciju u sukobu interesa tuženik je u točki I. i III. izreke utvrdio da u navedenim okolnostima, sklapanjem predmetnog tripartitnog ugovora o kreditu od 30. kolovoza 2012., za čije sklapanje potpisao punomoć sam tužitelj je ostvario posrednu korist kao jedan od imatelja udjela u trgovačkom društvu korisniku kredita i izravno osobnu korist kao jedan od založnih vjerovnika u vidu povoljnijih uvjeta odnosno umanjenja obveze po kamatama i otklona izvjesne ovrhe tražbine po predmetnom kreditoru na založenim nekretninama. Sukladno osnovnim načelima obveznog prava od svakog poslovno sposobnog građanina koji bi se našao u tužiteljevoj situaciji očekivalo bi se da primjeni elementarnu dužnu pažnju i bude svjestan i pamti ugovorenu kamatnu stopu (9%) dvaju ugovora o kreditu po kojima tako veliki iznos od ukupno 6.250.000,00 eura duguje trgovačko društvo koje je on suvlasnik s 20% udjela, a članovi njegove obitelji i vlasnici preostalih udjela u društvu, a pri čemu je i osobno stranka istih ugovora u svojstvu založnog dužnika, jer za povrat duga jamči i svojom nepokretnom imovinom. Isto tako očekivalo bi se da se upozna i s osnovnim elementima novog ugovora o kreditu koji se sklapa radi refinanciranja postojećeg ugovora. Stoga je krajnje neživotno i nelogično da bi u opisanoj situaciji tužitelj propustio primijeniti elementarnu dužnu pažnju i upoznati s navedenim bitnim elementima predmetnih ugovora o kreditu pogotovo imajući u vidu da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu s HBOR-om obnašao ni manje ni više nego dužnost pomoćnika ministra financija i pritom bio na čelu Uprave ministarstva pod čijom je nadležnošću proračunski nadzor, što samo po sebi podrazumijeva određeni viši stupanj stručnosti i pažnje u polju financija. S druge strane u predmetnoj specijalnoj punomoći tužitelj izjavljuje da je upoznat sa navedenim ugovorom o kreditu i nedvojbeno je da je tužitelj najkasnije u trenutku potpisivanja te specijalne punomoći bio upoznat da se tim ugovorom o kreditu refinanciraju obveze iz ugovora o kreditu sa založnim vjerovnicima Hypo Aple Adria Bank d.d. Zagreb i Hypo Alpe Adrija Bank International AG, Klagenfurt, te tuženik smatra da je tada morao biti upoznat sa visinom ugovorenih iznosa kredita te ugovorenim manjim kamatnim stopama a jedino životno i logično za očekivati je da je tužitelj, s pozicije založnog dužnika po tako visokim iznosima duga, odnosno stranke ugovora, primijenio minimum dužne pažnje i upoznao se s ostalim elementima kreditnog zaduženja kao što je razdoblje otplate i početka, te koje se pojedine obveze navedenog društva i u kojem iznosima, korištenim kreditnim sredstvima podmiruju odnosno refinanciraju, kao i u okviru kojeg programa i modela kreditiranja je kredit ugovoren. Ističe da opisan opravdan zaključak tuženika o postojanju situacije sukoba interesa i da je istu tužitelj propustio prepoznati i njome valjano upravljati nije konstitutivan za utvrđenje tužiteljeve povrede članka 7. točke b. Zakona u osporenoj odluci. Za ostvarivanje predmetne zabranjene situacije ostvarivanja prava dužnosnika uslijed kršenja načela

jednakosti pred zakonom bitno za ovu povredu je da je dužnosnik, ovdje tužitelj, ostvario pravo odnosno dobit utoliko što je trgovačko društvo u kojem ima udjele umjesto obveze plaćanja tržišne kamatne stope ostvarilo mogućnost otplate kredita po znatno povoljnijim uvjetima odnosno uz poček i uz plaćanje bitne niže kamatne stope a ujedno utoliko što je dužnosnik izbjegao izvjesnu opasnost aktiviranja instrumenta osiguranja odnosno naplate kredita iz založenih prava upisanih na nekretninama ne samo u vlasništvu trgovačkog društva u kojem ima udjele nego i na nekretninama u osobnom vlasništvu tužitelja. Kao drugo za ostvarenje predmetne povrede bitno je da je dužnosnik pravo odnosno dobit ostvario uslijed kršenja načela jednakosti pred zakonom pri čemu to kršenje ne treba biti učinjeno odlukom samog dužnosnika ili tijela u kojem obnaša dužnost, već bilo kojeg tijela s javnim ovlastima koje je donijelo odluku. Ova nejednakost u osiguranja prava odnosno dobiti temeljem Odluke HBOR-a kao državnog tijela u smislu odredbi navedenog Zakona dolazi tim više do izražaja jer je HBOR sukladno članku 2. Zakona o hrvatskoj banci za obnovu i razvitak razvojna izvozna banka Republike Hrvatske koja posluje s osnovnim ciljem poticanja razvitka hrvatskog gospodarstva pa stoga njene usluge moraju pod jednakim uvjetima biti dostupne svim gospodarskim subjektima u Republici Hrvatskoj. Iz pribavljene dokumentacije HBOR-a nedvojbeno proizlazi da je prilikom odobravanja predmetnog kreditnog zahtjeva došlo do toliko mjere odstupanja (u pogledu ocjene kreditnog rejtinga i financijske prezaduženosti, u pogledu dozvoljene namjene sredstava, u pogledu nepostojanja ugovora o poslovnoj suradnji s poslovnim bankom u vrijeme podnošenja kreditnog zahtjeva...) od bitnih uvjeta Programa kreditiranja – Turizam i Modela podjele rizika – Veliki projekti, pa onda i općih uvjeta poslovanja te naposljetku osnovne svrhe djelovanja HBOR-a, propisane Zakonom o HBOR-u, da se izišlo iz svih redovnih okvira diskrecionog prava članova Uprave. Predmetni kredit je odobren pozivanjem članova Uprave HBOR-a na odredbu općih uvjeta kreditnog poslovanja protumačenu na način da Upravi daje ovlast donošenja bilo kakve odluke. Također ukazuje da je za utvrđivanje postojanja povrede članka 7. točke b. navedenog Zakona irelevantna razina svijesti odnosno znanja dužnosnika da su u konkretnoj situaciji ostvarena navedena bitna obilježja iste povrede, a pogotovo nije potrebno utvrditi da je dužnosnik imao namjeru ostvariti pravo kršenjem jednakosti pred zakonom. Tuženik vodi računa o razini svijesti dužnosnika o protupravnosti njihova postupka prilikom ocjene težine i posljedica utvrđene povrede navedenog članka Zakona. Predlaže da Sud žalbu odbije kao neosnovanu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući presudu prvostupanjskog suda u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16 i 29/17.). Naime, suprotno tvrdnji žalitelja, postupak prije donošenja prvostupanjske presude proveden je sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski sud je osporenu presudu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela i tijekom upravnog spora, pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava, te je za svoju odluku naveo jasne, argumentirano obrazložene razloge.

Prvenstveno ovaj Sud prihvaća pravilnim ocjenu prvostupanjskog suda u pogledu ispravka primjenom odredbe članka 104. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne

novine, broj 47/09.) odluke tuženika od 17. ožujka 2014., u točki II. izreke u kojoj se tuženik pozvao na pogrešan, a u točki IV. izreke na nepostojeći propis Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj 26/11. i 12/12.), kao mjerodavnog propisa u predmetnoj upravnoj stvari. Naime, pogrešno zaključuje tužitelj da se radi o promjeni odredbi materijalnog prava koje ne mogu biti predmetom ispravke u smislu navedene odredbe Zakona o općem upravnom postupku, jer je već iz samog tekstualnog opisa i točaka rješenja na koje se odnosi ispravak, kao i obrazloženja rješenja, jasno što se stavlja na teret tužitelju, pa se može smatrati da se radilo o očitoj omašci odnosno netočnosti u pisanju slijedom čega ispravkom istog primjenom odredbe članka 104. Zakona o općem upravnom postupku nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Također, ovaj Sud nalazi pravilnim primjenu i tumačenje prvostupanjskog suda odredbe članka 20. Zakona o sprječavanju sukoba interesa, koja se odnosi na trajanje obveza iz toga Zakona i ograničenja nakon prestanka dužnosti, pa identični žalbeni prigovori koje je tužitelj iznosio u tužbi da u vrijeme donošenja pobijanog rješenja tuženika više nije imao status dužnosnika, nije od utjecaja na drugačiju odluku u predmetnoj upravnoj stvari.

Nadalje, i prema mišljenju ovoga Suda, tužitelj je bio dužan u smislu odredbe članka 8. stavak 7. alineje 6. a u vezi stavka 2. istog članka Zakona o sprječavanju sukoba interesa dostaviti izvješće tuženiku o bitnoj promjeni imovinskog stanja istekom godine u kojoj je nastala a koja se odnosi na dugove, preuzeta jamstva i ostale obveze, a što je u konkretnom slučaju izmjena obveze jamstva kao založnog dužnika na nekretninama u suvlasništvu tužitelja za kredit trgovačkog društva u kojem tužitelj ima udio i koje založno pravo je uknjiženo s pravom prvenstva u naplati u odnosu na ranija založna prava. Propustom dostavljanja izvješća o navedenoj promjeni tužitelj je postupio protivno navedenoj odredbi Zakona slijedom čega Sud nalazi osnovanim utvrđenje prvostupanjskog suda da se tužitelj zbog toga našao u situaciji sukoba interesa. Pri tome neosnovano tužitelj prigovara tehničkoj nemogućnosti podnošenja izvješća zbog izbora novih članova Povjerenstva, jer kako to osnovano ukazuje i tuženik tužitelj je kao dužnosnik bio u obvezi dostaviti potrebno izvješće koje bi u sklopu administrativnih poslova bilo zaprimljeno kao i ostala izvješća o imovinskom stanju, pa tako i izvješće tužitelja od 30. siječnja 2012.

Također, pravilno prvostupanjski sud otklanja prigovore, koje tužitelj ponavlja i u žalbi, u odnosu na primjenu odredbe članka 7. navedenog Zakona da je za sukob interesa u smislu odredbe članka 2. istog Zakona dovoljan nastanak određene situacije za koju dužnik ima, odnosno može imati saznanja. Naime, iz spisa predmeta nedvojbeno proizlazi pravilno utvrđenim da je predmetni kredit odobren od strane HAVOR-a povoljniji za tvrtku u kojoj je tužitelj imao udio, kao i za samog tužitelja kao jamca, te je pravilna ocjena prvostupanjskog suda da je tužitelj barem za bitne elemente ugovor imao, odnosno mogao imati saznanja, a što proizlazi i iz punomoći koju je dao za sklapanje toga ugovora (punomoć od 27. kolovoza 2012.) kojim kao jedan od imatelja udjela u trgovačkom društvu koje je korisnik toga kredita i kao jedan od založnih vjerovnika je imao korist u vidu povoljnijih uvjeta umanjenjem obveze manjom kamatnom stopom te promjenom prvenstvenog reda naplate u odnosu na ranije upisano založno pravo. Sud prihvaća logičnim obrazloženje prvostupanjskog suda i tuženika da je tužitelj obzirom na dužnost koju je obnašao u vrijeme sklapanja toga ugovora, koja podrazumijeva stručnost i pažnju u postupanju u području financija, mogao znati da je tvrtka u njegovom suvlasništvu tim pravnim poslom postigla određenu korist, a time i on osobno

zbog ugovaranja kredita s povoljnijim uvjetima, slijedom čega je mogao znati o mogućem sukobu interesa.

Prvostupanjski sud, kao i tuženik, povezivanjem svih neprijeporno utvrđenih činjenica, koje detaljno i iscrpno obrazlažu, osnovano zaključuju da se u cilju ostvarivanja svrhe Zakona o sprječavanju sukoba interesa dužnosnik mora držati zakonskih načela, slijedom čega ne smije poduzimati radnje, odnosno propuštanjem poduzimanja radnji stvoriti dojam stavljanja privatnog interesa iznad javnog. Naime, ovaj Sud je već iskazao u nizu svojih dosadašnjih odluka da su dužnosnici obvezni voditi računa o mogućem okolnostima sukoba interesa i razriješiti ih na način da zaštite javni interes, a u slučaju dvojbe o mogućem sukobu interesa dužnosnik je obavezan zatražiti mišljenje Povjerenstva (članak 6. stavak 1. Zakona).

Iako osnovano tužitelj prigovara da se prvostupanjski sud nije osvrnuo na prigovore vezane za priopćenje o kaznenoj odgovornosti tužitelja, isto nije od utjecaja na drugačiju odluku u predmetnoj upravnoj stvari, budući se isto odnosi na kaznenu odgovornost tužitelja, dok u predmetnoj stvari nadležno tijelo odlučuje o mogućem sukobu interesa sukladno mjerodavnim odredbama Zakona o sprječavanju sukoba interesa.

Ni ostalim žalbenim prigovorima tužitelj nije doveo u sumnju zakonitost pobijane presude prvostupanjskog suda. Tužitelj pravilnost pobijane presude i rješenja tuženika osporava pozivajući se u biti na iste činjenice i dokaze na koje se pozivaju prvostupanjski sud i tuženik, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenih zakonskih odredaba što nije od utjecaja na zakonitost osporene presude.

Slijedom izloženog, trebalo je temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 19. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenik

